
Welker Ervin

SZERETEM A FELESÉGEM

Hódolat Sz. E.-nek

Szeretem a feleségem.
Tükör előtt, ahogy régen,
haját fésüli, s a szálak
nem érik, ott *túl*, a vállat.

Hajra pedig, látszik, telne.
Ideje nincs, hogy növessze,
hogy megnyújtson minden tincset
sorra, külön, úgy egy inchet.

És fésülje, és bogozza,
összefonni széjjelossza
kis csomókra, s aztán szépen
feltekerje, hogyha készen.

Szeretem a feleségem,
ha pihen a konyhaszéken.
Szűken ül csak, alig éri.
Más ezt talán nem is érti.

Nem hord ékszert a fülcimpán,
gyűrűt ujjon, s csak így szimplán
ahogyan az ételt hozza!
Lehet a föld nem is vonzza.

Sorra kerül minden tányér,
míg otthagya a csöppnyi lányér.
Nagy halomba gyűl a csetres,
s nem kutatja, ki a tettes.

Szeretem a feleségem.
Éppen teát forráz nékem.
Mért is vagyok olyan boldog,
ahogy abba cukrot oldok?

Vagy ha tisztát húz az ágyra,
az is csodálatom tárgya.
A fehérről fehér lebben,
nagy szakértő ő már ebben.

Aztán elsimítja lágyan,
paplan, vánkos, kész az ágyam.
Kár is az a vasalt vászon,
hogy az ember rája másszon.

Szeretem a feleségem.
Alszik, nem alhatom mégsem.
Tusszent, s tovább alszik. Hátha
ma éjjel nem gyötri nátha.

A szuszogás ritkul folyton.
Lélegzetem visszafojtom,
míg fülelni folé hajlom.
Jaj, valahogy meg ne haljon!

Szeretem a feleségem.
Félig alva, félig ébren,
ágyban volna délig. Hírlik,
úri házban ezt így illik.

Agyban, csak a gyerkőc ingét
lenne más, hogy mossza ingyért,
s „milyen csöpp-kis, milyen hercig”
elmélázzon néhány percig.

Csak lennének, akik itthon
felmosnák a követ titkon,
s rendbe téve a szobát is,
megfőznének délre gratis.

Hisz sírna ő, míg a hagymát
pucolnák, vagy ha a nagyját
aprítják fel kis kockákra,
mert a könny, az nagyon drága.